

ὕπὲρ ὀνῶν, ὕπὲρ νωθῶν, καὶ τῶσαν ἀδρανοῦντων,
κί' ὕπὲρ παιζόντων ντόμινο, πικέτο καὶ σκαμπόλι
σὲ καφρονέδες παλαιοὺς καθὼς τῶν Εὐφρονούντων,
καὶ σκεπτομένων τί θά' πῃ καὶ τί θά' κἀν' ἢ Πύλλῃ
μὲ τοῦ Βαρῶνου Δ' Ἀλφεινταί ἐκείνας τὰς δηλώσεις,
ποῦ τὸ στωμύλον ἀκονοῦν περικαλήτου γλώσσης.

Ἵπὲρ διατηρήσεως μονῶν καὶ καλογήρων
κοσμικῶν σχέσεων,
κί' ὕπὲρ ἀμύνης κρατερᾶς Συμβούλων Ἀναγύρων
κατὰ τῶν παρεμβάσεων.

Ἵπὲρ ὑπερπληρώσεως
ἐλευθέρῃς γαστρῆς,
ποῦ σὲ κίμει νὰ τρῆς.

Κί' ὕπὲρ ἀπολυτρώσεως
τῆς γῆς τῶν Μακεδόνων
μὲ Καρναβάλους μόνον.

Κύριε τῶν Δυνάμεων, καὶ μεθ' ἡμῶν γενεῶ,
λαὸν ἰδὲ δραστήριον,
καὶ ρίψ' ἐξ οὐρανοῦ
τὸ μάνια τὸ σωτήριον.

Π. — Κόψε κυπαρισσόμηλα καὶ στέψε τοὺς κροτάφους,
καὶ κάθισε περιλυπὸς σ' ἀλαγομονήτους τάφους.
Ἐδῶ κοντὰ πλησίαισε καὶ σταίρωσε τὰ χέρια...
τάφος Τρικουπῆ λέγεται... κί' ἔπιος καμπὸς ἀστέρια
λάμπουν εἰς τὸ στερέωμα λαμπρότερα τῶν ἄλλων
ἔτσι κί' ἔδῳ φεγγοβολοῦν οἱ τάφοι τῶν μεγάλων.

Τοῦ γένους ὁ καρδιόκτυπος, οἱ πόθοι, τὰ φρονήματα,
ἔδῳ θαρρεῖς πῶς ἐρχονται καὶ θραυνοῦνται σάν κύματα
σὲ τούτα τ' ἀνθιστάσιστα κί' ἀγαπημένα μνήματα,
ποῦ στέκουν σάν ἀθάνατα τοῦ κόσμου προσκυνήματα.

Κί' αὐτὰ τὰ ρόδα, ποῦ σκορποῦν σὲ τέτοιους πεθαμμένους,
θαρρεῖς πῶς μέσ' ἀπ' τὴν ψυχὴν τὰ βγάξουνε τοῦ γένους,
κί' ἔδῳ τὰ σπέρνουν πάναγνα ραγζίδες μ' ἄλλουσιδες,
γιά νὰ γενοῦν μὲ τὸν καιρὸ ροδόχρυσαις ἐλπίδες.

Τὰ ρόδα, ποῦ μοχοβολοῦν
σὲ τέτοιον τάφον γῆ,
θαρρεῖς πῶς τόσα σοῦ μιλοῦν
σ' ἵτην πένθιμη σιγή.

Τὰ ρόδ' αὐτὰ τ' ἀμόλυντα, τὰ ρόδα τὰ παρθένα,
ποῦς ἔξερε τώρα καὶ σ' ἐμᾶς τί λέει τὸ καθένα,
κί' ἂν τῆς Ἐλῆας τὸ σύμβολο τρανὸ δὲν μεγαλώσῃ
καὶ σὲ μαρτύρων μνήματα τοὺς κλάδους τοῦ ἐπιπέθου.

Μὰ κύτταξ' ἔνα φάντασμα...

Φ. — Θαρρὸ πῶς εἶν' ἐκείνος
τῆς Νέας Ρώμης ὁ φωστήρ, ὁ πάλα Κωνσταντῖνος.
Π. — Ἀλλ' ἔμεγα, Φασουλῆ, μοῦ λές... αὐτὸς βεβαίως εἶναι.
Φ. — Λέγε τί θέλεις ἀπὸ μᾶς, καμῖμενε Κωνσταντῖνε;

Π. — Παλαιολόγε, λέγε μας ἂν ἤλθες μ' ἀπαίτησεις,
τοὺς ἀπογόνους θὰ τοὺς βρῆς προθύμους κατὰ πάντα...
Φ. — Γιὰ πές μας μὴπως ἔρχεσαι νὰ μᾶς εὐχαριστήσῃς,
ποῦ καὶ γιὰ σὲ θὰ στήσωμε σπουδαῖον ἀνδριάντα;

Ἄν κί' οἱ δικοὶ μας ἔπρεπε νὰ γίνονιν πρῶτα πρῶτα
γιὰ τὴν πολλὴν μας προκοπὴν καὶ γιὰ τὰ καθεστῶτα,
ὅμως ἐπρίναμεν καλὸν
πρὶν δ' ἰδικὸς σοῦ νὰ στηθῇ

κί' ἐκείνος νὰ προηγηθῇ
τοσοῦτον ἄλλον ὑψηλῶν.

Ἄς ἔχῃς χάρι, ἴφωναξέ μὰ πλάσαι νυσταλέα,
ὅπου φοροῦσαι πέδιλα καὶ περικεφαλαία,
καὶ τέλος πάντων ἔπισσε' τοῦ Ρωμανοῦ τὴν Πύλλῃ
θαρρῶν πῶς ἀναστάσεως ἡμέρα θ' ἀνατελῇ.

Ἄς ἔχῃς χάρι, ἴφωναξέ τοῦ κράτους τὸ Ντοβλέτι,
κί' ἐκρήθη πρέπον καὶ γιὰ σὲ νὰ κάνουμε ρουσαπέτι
κἂν ἀνδριάντα πέτρινο, κἂν μόνον προτομῆ,
γιὰ δόξα καὶ τιμῆ,
ἀφοῦ καθένας σήμερα κί' ἔξ' ἀκοῆς τὸ ἔξερε:
πῶς γιὰ τὸ γένος ἔπισσε μετ' το σπαθί' σὸ χέρι.

Καὶ τῶρ' ἀκούεται ποῦ λὲς συζήτησις δεινὴ
γι' αὐτὸν τὸν ἀνδριάντα σοῦ πῶς πρέπει νὰ γενῆ,
κἂν Αὐτοκράτωρ ἐπιπτος, κἂν μοναχὰ παζός,
καὶ συζητεῖ καὶ σκέπτεται καθένας βιάξ' χαζός.
Μὰ σὺ πῶς θέλεις νὰ γενῃ;... πεζὸς ἢ καθβαλάρης;
Παλαιολόγε, λέγε μας, καὶ θὰ σοῦ γίν' ἡ χάρις.

Κάθε μεγάλους πρόγονος ἄς ἐρχεται σ' ἐμᾶς
γυροῦντας ἀγάματα, μνημῖαι, προτομᾶς.
Αὐτὰ δὲν εἶναι δύσκολα, γιὰ τέτοια δὲν μᾶς μέλει,
ἔφσον βγάξει μάρμαρα κί' ἡ Πάρος κί' ἡ Πεντέλη.
Ἄς γίνῃ τώρα καὶ γιὰ σὲ τὸ μάρμαρο χαλάλι...
πλὴν φεύγει, Περικλέτο μου, χωρὶς μιλιὰ νὰ βγάλῃ,
χωρὶς σ' ἰσὲς ἐρωτήσεις μας καθόλου ν' ἀπαντήσῃ...
τοῦλάχιστον ἂν ἔθελε λιγάκι νὰ μᾶς φτώσῃ.

Π. — Κύτταξέ κί' ἄλλα μνήματα μεγάλων προπατόρων,
ποῦ δὲν τ' ἀφίνουν ἵσχυα τὰ πλήθη τῶν ρητόρων.
Τὰ ρόδα πῶς ἔφευλλισαν τῆς λεβαντίνας τῆς πρώτης!
Φ. — Πάλι γιὰ ρόδα τοσιμποῦαξ...

Π. — Τὰ πάντα ματαιότης.
Φ. — Πάψε τὴν ματαιότητα καὶ πάλι νὰ μοῦ λές
καὶ μέσ' σ' αὐτὰ μὲν νὰ θρηνηθῇ τοῦ κόσμου τὴν μαλάνκα,
κί' ἔλα νὰ παίζωμε φούτ-μπάλλ μὲ νεκροκεφαλαῖς
πρὶν ἄλλοι νὰ τὸ παίξουνε μετ' τῆς δικαίας μας, βλάκα.

Ἐγὼ γιὰ ζῶντας καὶ νεκροὺς
καὶ γιὰ μεγάλους καὶ μικροὺς
φρονῶ κί' ἐφρόνουν πάντοτε κί' ἔξ' ἀπαλῶν δυνάμεων
πῶς ὄλοι παίζουσι πρόσωπον καὶ μέρος Ἰωρῆχων.

(Βρίσκουν ἐμπρὸς σ' αὐτὰ πόδια τῶν μὲν νεκρικῆ καυκάλα
καὶ παίζουσι μ' αὐτὴν φούτ-μπάλλ, λές κί' ἦταν καμμιὰ μπά-
(λα

Καὶ καρποῖσι ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Νέον Ἡμερολόγιον τὸ Σπαρτιατικόν,
ὄντως ἱστορικώτατος καὶ καλλιτεχνικόν.
Σπύρος Θεοδωροπούλου καθ' ἰαθῆτος ἐκδότης
καὶ λογογράφος πρώτης

Τοῦ πάλα Θεουκιδίου Βίος καὶ Πολιτεία,
ὅπὸ Παντιᾶ Καράλη σπουδαῖα πραγματεία.

Τεῦχος Ἰωαμὲν μ' ἐρεύνας μικροβιολογικὰς
ἐνταυτῇ καὶ κλινικᾶς,
καὶ θαυμάσωμεν σπουδῆν περισπούδαστον καὶ νοῦ
τοῦ χειρουργοῦ τοῦ Φωκᾶ καὶ τοῦ Γέμα Δενδρινεοῦ.